

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Bc. R. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 144/2018 - 275,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, č. j. OS-D/0491/17/Ba, uložil Městský úřad Uherský Brod (dále též „správní orgán I. stupně“) žalobci na základě § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), pořádkovou pokutu ve výši 500 Kč z důvodu, že se jako řádně předvolaný svědek nedostavil bez omluvy či sdělení důležitého důvodu k jednání dne 12. 9. 2017. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 17. 8. 2018, č. j. KUZL-78308/2017-2, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a

vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že předvolání žalobce jako svědka nebylo nezákonné ani účelové, neboť žalobce byl osobou, která mohla poskytnout svědectví ve věci možného spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Na tom nic nemění možné nepřesné označení žalobce jako oznamovatele, skutečnost, že žalobce nepovažuje projednávané skutky za správní delikty, ani to, že řízení bylo následně z důvodu neprokázání skutku zastaveno. Žalobce se nemohl na základě sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 12. 9. 2017 domnívat, že se nemusí dostavit k výpovědi, neboť toto sdělení mu bylo doručeno až 25. 9. 2017. Samotná žádost o poskytnutí informací pak nenahrazuje řádnou omluvu z jednání a nezabývá žalobce povinností dostavit se k výslechu. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žalobcem namítanou podjatostí JUDr. K. se bylo třeba zabývat teprve v řízení o odvolání proti rozhodnutí o udělení pořádkové pokuty. K závěru o podjatosti dané osoby přitom nemůže vést pouhé vnitřní přesvědčení žalobce, že se mu JUDr. K. mstí za jeho občanskou aktivitu. Významnou pro posouzení podjatosti však může být skutečnost, že JUDr. K. podal na žalobce trestní oznámení z důvodu podezření ze spáchání trestného činu pomluvy vůči své osobě. Tato skutečnost sice automaticky neznamená celoživotní vyloučení JUDr. K. z posuzování věcí, v nichž je účastníkem žalobce. Při posuzování jejího významu se však nelze spokojit pouze se zjištěním, že od podání trestního oznámení uplynuly tři roky. Je nezbytné znát i další okolnosti. Z obsahu spisu přitom není patrné, jaký byl přesný obsah podaného trestního oznámení, jaké byly okolnosti jeho podání, v čem přesně spočívalo oznámené jednání žalobce, ani jaký byl výsledek následného šetření. Krom toho nelze objektivně posoudit vztah JUDr. K. k žalobci, aniž by se JUDr. K. k podané námitce podjatosti jakkoliv vyjádřil. Závěr žalovaného o nepodjatosti JUDr. K. je tak předčasný a nemá oporu ve správním spise.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Poukázal na to, že JUDr. K. věc žalobce neprojednával, ale jako vedoucí odboru pouze podepsal rozhodnutí o pořádkové pokutě. S odkazem na judikaturu dále namítl, že pro zrušení správního rozhodnutí nepostačí, že rozhodovala objektivně vyloučená osoba. Soud je povinen se dále zabývat otázkou, zdali se tato okolnost promítla v nezákonnosti daného rozhodnutí. To krajský soud neučinil, ačkoliv oprávněnost uložení pokuty za daných okolností potvrdil. Zrušení rozhodnutí, které samotný soud považuje za správné, pouze bylo vydáno osobou, u níž jsou pochyby o její nepodjatosti, je přepjatým formalismem. Obsah rozhodnutí o pořádkové pokutě by se nezměnil, ani kdyby o věci rozhodovala jakákoliv jiná úřední osoba. Její neuložení v dané situaci by představovalo pochybení a znevážilo činnost a autoritu správního orgánu I. stupně. JUDr. K. navíc svůj vztah k žalobci vyjádřil tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně podepsal. Z jeho postupu je tedy zjevné, že se podjatý necítil. Je tedy nadbytečné zjišťovat jeho stanovisko k věci. I kdyby se JUDr. K. cítil podjatý, nebylo by možné rozhodnout jiným způsobem, než uložit žalobci pořádkovou pokutu ve stejné výši, která je pouze symbolická a není v hrubém nepoměru k předmětu řízení. Závěrem stěžovatel nadnesl otázku, zda je vůbec možné posuzovat podjatost osob, které ukládají pořádkovou pokutu procesně nesoučinným nebo neukázněným osobám. Nejedná se totiž o samostatné řízení, ale o zajištění průběhu řízení jiného. Takové posouzení je výrazně omezeno a nemělo by být na překážku průběhu

pokračování

vlastního řízení. Není žádoucí, aby postup v meritorním řízení vázl jen proto, že osoba podepisující rozhodnutí podala na svědka v minulosti trestní oznámení, které bylo odloženo. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

IV.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zpochybnil důvodnost správního řízení, v němž měl vystupovat jako svědek, přestože žádný přestupek neoznamoval. V daném místě se totiž jedná o běžný způsob parkování. Je proto přesvědčen o tom, že skutečným cílem správního řízení bylo udělit mu pořádkovou pokutu. JUDr. K. je totiž vůči němu podjatý a jedná v zájmu svého dlouholetého kamaráda por. M., jenž mařil vyšetřování trestného činu vůči příbuznému žalobce. Byl rovněž opakovaně vylučován ze souvisejících správních řízení. K tomu žalobce poukázal na další řízení týkající se jeho osoby a správního orgánu I. stupně, resp. dalších osob.

[5] Součástí vyjádření ke kasační stížnosti, ale především pak následných podání žalobce, bylo uvedení řady skutečností, které se přímo netýkají projednávané věci. Jejich obsah se zaměřoval zejména na složité vztahy žalobce a dalších osob (včetně JUDr. K.). Žalobce pak na základě svých úvah činil závěry o těchto osobách, páčání trestné činnosti, ale rovněž o stavu české státní správy a soudnictví. Zdejší soud v tomto kontextu uvádí, že bral v potaz pouze ty skutečnosti, které se přímo dotýkají podstaty projednávané věci.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné shrnout pro přehlednost nejprve podstatné skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení věci. Správní orgán I. stupně zahájil dne 7. 6. 2017 správní řízení s T. M. ve věci spáchání správního deliktu (neoprávněné stání), a to na základě několika přípisů Policie ČR o odevzdání věci, v nichž byl jako svědek označen žalobce. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce na den 12. 9. 2017 k podání výpovědi. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 31. 8. 2017. Na to žalobce reagoval téhož dne námitkou podjatosti. Správní orgán I. stupně žalobce přípisem ze dne 12. 9. 2017 vyrozuměl o tom, že námitka podjatosti je zjevně právně nepřípustná, neboť žalobce není účastníkem řízení. Jelikož se žalobce ke svědecké výpovědi nedostavil, vydal správní orgán I. stupně dne 21. 9. 2017 rozhodnutí, jímž mu uložil pořádkovou pokutu 500 Kč. Ve správním řízení jednala za správní orgán I. stupně úřední osoba Ing. M. s tím, že rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty podepsal JUDr. M. K., vedoucí odboru správního. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž namítl podjatost. Tu konkretizoval v doplnění odvolání tak, že JUDr. K. krom jiného podal na žalobce v minulosti neúspěšné trestní oznámení. Stěžovatel odvolání žalobce zamítl. K podjatosti JUDr. K. uvedl, že od podání trestního oznámení už uběhly tři roky a nemá

pochybnost o tom, že JUDr. K. je ve vztahu k žalobci jako vysoce postavený úředník správního orgánu striktně profesionální. Navíc podepisuje veškerá rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[9] Krajský soud dal stěžovateli za pravdu v tom, že ne každé podání trestního oznámení automaticky vede k celoživotnímu vyloučení oprávněné úřední osoby z posuzování věcí, v nichž je účastníkem osoba, na kterou oprávněná úřední osoba podala trestní oznámení. Souhlasil rovněž s tím, že úřední osoby musí být při své úřední činnosti více odolné vůči verbálním útokům a jiným jednáním. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2 Afs 203/2016 - 49, však dospěl k závěru, že pouhé zjištění, že od podání trestního oznámení uběhly tři roky, není dostatečné k posouzení, zda se na rozhodování podílela podjatá osoba (JUDr. K.). Stěžovatel se měl dle krajského soudu dále zabývat tím, jaký byl přesný obsah podaného trestního oznámení, jaké byly okolnosti jeho podání, v čem přesně spočívalo oznámené jednání žalobce a jaký byl výsledek následného šetření. Zároveň krajský soud konstatoval, že pro posouzení podjatosti je nezbytné, aby se JUDr. K. k podané námitce podjatosti a v ní uváděným skutečnostem vyjádřil. Vzhledem k těmto skutečnostem shledal závěr stěžovatele o nepodjatosti JUDr. K. za předčasný a vyžadující zásadní doplnění skutkového stavu.

[10] Zdejší soud předně uvádí, že neshledal důvod odchýlit se od svých závěrů vymezených ve výše uvedeném rozsudku, z něž vycházel krajský soud. Konkrétně zde Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Trestní oznámení je skutečností, která se může a nemusí odrazit v poměru úřední osoby k daňovému subjektu. Správce daně (a tedy i jeho pracovníci) je povinen oznamovat podezření z trestného činu orgánům činným v trestním řízení (§ 8 trestního řádu), což jistě nemůže být důvodem podjatosti. Pracovník správce daně také může být objektem trestního oznámení podaného daňovým subjektem; v zásadě by takový postup daňového subjektu měl unést, aniž by to mělo vliv na jeho postup v řízení a rozhodování; ostatně automatismus vyloučení pracovníka z daňového řízení v důsledku podaného trestního oznámení by mohl být daňovými subjekty zneužitelný. Pro posouzení významu trestního oznámení je však nezbytné znát, kdo je podal, jaké a či trestné činnosti se mělo týkat a jaký byl výsledek šetření.“*

[11] Přiměřeně lze poukázat rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. Nao 173/2020 - 119. Zde se rozšířený senát sice zabýval tím, zda pochybnosti o nestrannosti soudce vyvolává vedení soukromoprávního sporu se žalovaným správním orgánem. Závěry vyslovené v tomto usnesení jsou ovšem v obecné rovině přenositelné i na právě projednávanou věc, neboť v právním státě je nestrannost nezbytným předpokladem nejen pro rozhodování soudů, nýbrž také pro rozhodování správních orgánů, i když úřední osoby nejsou oproti soudcům vybaveni zárukami nezávislosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, či nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09). Stejně jako druhý senát ve výše citovaném rozsudku přitom rozšířený senát zdůraznil, že pro posuzování objektivní nestrannosti je třeba zkoumat další okolnosti vedeného sporu, kterými mohou být povaha sporu (nakolik se jedná o „běžný“ spor, či naopak o spor osobní až intimní povahy), průběh a výsledek sporu, časový odstup od nyní projednávané věci a také způsob chování a vystupování soudce jako účastníka řízení ve své věci vůči tomuto účastníku.

pokračování

[12] Z judikatury tedy vyplývá, že v případě existence určitého sporu (v širším slova smyslu) mezi úřední osobou a účastníkem řízení nelze založit posuzování podjatosti této úřední osoby toliko na jediné relevantní okolnosti. Je třeba zvážit veškeré aspekty tohoto sporu i to, nakolik mohl v minulosti vedený spor vztah mezi úřední osobou a účastníkem řízení poznamenat do budoucna. Právě tento nedostatek, tedy nedostatečné zjištění okolností podstatných pro posouzení významu podaného trestního oznámení z hlediska zaručení nestranného rozhodování o pořádkové pokutě, krajský soud stěžovateli vytkl. Proti tomuto nosnému závěru krajského soudu se přitom stěžovatel v kasační stížnosti nijak nevymezil. Není tedy sporné, že stěžovatelem provedené posouzení podjatosti JUDr. K. nebylo z hlediska judikatury správních soudů dostačující, neboť bylo založeno *de facto* pouze na hodnocení doby, která od podání trestního oznámení uplynula.

[13] Stěžovatel nicméně založil svou kasační argumentaci na tom, že jakékoliv další či hlubší posuzování podjatosti v nynější věci je v podstatě nadbytečné a čistě formalistické.

[14] Zdejší soud předně odmítá úvahu stěžovatele, že by při ukládání pořádkové pokuty podle § 62 správního řádu bylo posuzování podjatosti zcela irelevantní, neboť se nejedná o samostatné správní řízení, ale o zajištění průběhu řízení jiného. Přestože se nejedná o meritorní rozhodnutí ve správním řízení, jehož průběh má být uložením pořádkové pokuty zajištěn, nepochybně se stále jedná o rozhodování o právech a povinnostech osoby, jíž je pokuta ukládána. I při takovém rozhodování, které se odehrává „uvnitř“ správního řízení, musí být dodržovány zásady správního řízení, k nimž patří zásada nestrannosti upravená v § 7 správního řádu. Podle ní správní orgán *postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou*. Nestrannost správního orgánu je tedy třeba zaručit nejen vůči samotným účastníkům správního řízení, ale vůči všem *dotčeným osobám*. Těmi se v pojetí správního řádu rozumí fyzické i právnické osoby, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (srov. § 2 správního řádu). Jinými slovy se jedná o osoby, vůči kterým vykonávají správní orgány svou pravomoc. Takovou osobou je nepochybně i svědek, který je podle § 55 správního řádu povinen vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, a který může být při neplnění svých procesních povinností potrestán. V případě bezdůvodného porušení povinnosti dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu přitom může být výše pokuty poměrně citelná (až 50 000 Kč). Vykonává-li proto správní orgán svou pravomoc vůči osobě v postavení svědka, je třeba trvat na tom, aby se na výkonu této pravomoci bezprostředně nepodílela osoba, u níž lze pochybovat o její nepodjatosti ve smyslu § 14 správního řádu. Nutno dodat, že podle § 62 odst. 5 správního řádu je vydáním rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty zahájeno správní řízení, jehož účastníkem se stává osoba, které má být pořádková pokuta uložena. Jakkoliv se tedy jedná o jakési „řízení vložené“ do řízení hlavního, nepochybně pro ně platí požadavek nestrannosti správního orgánu.

[15] Stěžovatel dále namítl, že vydání rozhodnutí o pořádkové pokutě objektivně vyloučenou osobou nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí, je-li ve výsledku správné. Podle jeho názoru přitom krajský soud potvrdil správnost uložení pokuty v daném případě. I kdyby se tedy JUDr. K. podílel na rozhodování ve věci jako objektivně vyloučená osoba, nemohlo by to vést k neoprávněnému zásahu do subjektivních veřejných

práv žalobce, protože uložení pokuty bylo za daných okolností zcela namístě a nemohlo být rozhodnuto jiným způsobem.

[16] Se stěžovatelem lze souhlasit, že vydání správního rozhodnutí vyloučenou úřední osobou je vadou správního řízení, která nemusí vždy bezpodmínečně vyústit ve zrušení napadeného správního rozhodnutí. To ostatně v obecné rovině potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016 - 47, na nějž stěžovatel odkazuje. Zde uvedl, že „vydání správního rozhodnutí vyloučenou úřední osobou je vadou správního řízení, která sice mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], současně však nejde o vadu, jež by musela mít takovou povahu, a tudíž by vždy musela bezpodmínečně vyústit ve zrušení napadeného správního rozhodnutí. Právní doktrína nevylučuje, že zejména u správních rozhodnutí, jejichž vydání není založeno na výkladu neurčitých právních pojmů, či na správním uvážení, a právní úprava je taková, že v zásadě nepřipouští jinou možnost jak meritorně rozhodnout, mohou nastat případy, kdy je rozhodnutí vydané podjatou úřední osobou zcela v souladu se zákonem a vyznělo by stejně i v případě, že by jej vydala nepodjatá úřední osoba. V takových případech literatura dovozuje, že by podjatost nepředstavovala důvod pro zrušení takového správního rozhodnutí v odvolacím řízení správním nebo v přezkumném řízení, neboť by bylo zbytečné rušit rozhodnutí vydané podjatou úřední osobou jen proto, aby rozhodnutí o stejném obsahu vydala nevyloučená úřední osoba. (Viz Vedral, J. Správní řád komentář. Vydání II., aktualizované a rozšířené, Praha 2012, s. 193.) Není-li podjatost úřední osoby, jež vydala správní rozhodnutí, takovou procesní vadou, pro niž by bylo třeba rozhodnutí zrušit při využití opravných (respektive dozorcích) prostředků ve správním řízení vždy, bylo by v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu, kdyby musel správní soud zrušit takové správní rozhodnutí vždy (automaticky) bez ohledu na okolnosti případu. Obdobné závěry vyplývají také z nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09. Zde se Ústavní soud vyjádřil k problematice podjatosti vedoucích ústředních správních úřadů, na které se pravidla pro vyloučení z projednávání a rozhodování věci stanovená § 14 správního řádu vůbec nevztahují (srovnej § 14 odst. 6 správního řádu). Ústavní soud zde dospěl k závěru, že pokud správní soud při přezkumu správního řízení dle § 152 správního řádu shledá důvody vyloučení úřední osoby pro její podjatost, „je povinen se dále zabývat otázkou, zdali se tato okolnost promítla v nezákonnosti správního rozhodnutí, příp. v dalších vadách řízení, jež předcházelo jejímu vydání, jež pak opodstatňují závěr o důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a následně dle § 78 odst. 1 s. ř. s. vedou k jeho zrušení soudem.“ Ani zjištění podjatosti ze subjektivních důvodů tedy nemusí, podle závěrů vyslovených Ústavním soudem v citovaném nálezu, vždy per se vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí; naopak je třeba posoudit další souvislosti.“

[17] Stěžovatel však zcela přehlíží povahu a specifika ukládání pořádkových pokut podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle uvedeného ustanovení [s]právní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu (důraz přidán). Podstatným a zcela zásadním specifikem citované normy je to, že uložit pořádkovou pokutu je právem správního orgánu, nikoliv však jeho povinností. Je věcí úvahy správního orgánu, zda porušení povinností, které lze postihnout pořádkovou pokutou, projedná a případně, zda postih uloží či neuloží. V případě pořádkové pokuty tedy nabízí správní řád správnímu orgánu poměrně širokou škálu možných řešení, a to od upuštění od jejího uložení až po její uložení v maximální možné výši. Jeho správní uvážení

pokračování

je limitováno prakticky pouze tím, aby pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení (§ 62 odst. 3 správního řádu).

[18] V posuzované věci bylo tedy rozhodnutí plně založeno na správním uvážení správního orgánu I. stupně. Zcela v jeho diskreci tak bylo nejen to, v jaké výši pořádkovou pokutu uloží, ale i to, zda vůbec žalobci za jeho jednání pořádkovou pokutu uloží. Uložení pořádkové pokuty nepředstavovalo nutný a nevyhnutelný následek zjištění, že se žalobce na předvolání bez náležité omluvy nedostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Naopak se dělo ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu I. stupně, tj. v zákonem dovolené volnosti správního orgánu I. stupně rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Právě ve správním uvážení se přitom nejvíce otevírá prostor, kde se může projevit případná podjatost úřední osoby vůči adresátovi, ať už v podobě přísnějšího či naopak benevolentnějšího postupu. I závěry Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku č. j. 3 As 15/2016 - 47 ostatně vychází z doktríny, podle níž by podjatost nepředstavovala důvod pro zrušení takového správního rozhodnutí, jehož vydání není založeno na výkladu neurčitých právních pojmů, či na správním uvážení, a právní úprava je taková, že v zásadě nepřipouští jinou možnost jak meritorně rozhodnout. Jak vyplývá z výše uvedeného, taková situace v případě rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty není dána. Závěr, že samotné vydání rozhodnutí vyloučenou úřední osobou obecně nemusí automaticky vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí, tedy zpravidla nebude možné vztáhnout na rozhodnutí založená ryze na volném správním uvážení správního orgánu, notabene, je-li v jeho diskreci rovněž úvaha, zda toto rozhodnutí vůbec vydat.

[19] Stěžovatel pak do značné míry zkresluje závěry krajského soudu stran přípustnosti jiné možnosti, jak o uložení pořádkové pokuty meritorně rozhodnout. Ze skutečnosti, že krajský soud nepřisvědčil ostatním žalobním námitkám, totiž nelze automaticky dovozovat, že pořádková pokuta byla podle krajského soudu uložena oprávněně a byla zcela namístě. Takto se krajský soud nevyslovil. S ohledem na obsah žalobních námitek se totiž zabýval v podstatě pouze tím, zda žalobci mohlo svědčit postavení svědka, zda bylo samotné předvolání žalobce účelné a zákonné a zda povinnost dostavit se ke správnímu orgánu I. stupně pominula na základě sdělení ze dne 12. 9. 2017 (k žádosti žalobce o poskytnutí informací). Jinými slovy, krajský soud posuzoval, zda žalobce vůbec spadá do aplikační působnosti § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Krajský soud žádné konečné závěry ve vztahu k zákonnosti pořádkové pokuty a její výše nečinil. To ostatně ani nemohl, neboť rozhodnutí stěžovatele zrušil pro neúplné zjištění skutkového stavu ve věci možné podjatosti JUDr. K. Nelze tak předjímat, jak by krajský soud uvážil o zákonnosti uložené pořádkové pokuty za situace, kdy by se na jejím uložení eventuálně podílela vyloučená osoba. Teprve na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu lze činit závěry o tom, zda ve věci rozhodovala vyloučená osoba a pokud ano, jaký dopad má tato skutečnost na zákonnost vydaného rozhodnutí. Krajskému soudu tedy skutečně nezbylo než rozhodnutí stěžovatele zrušit.

[20] Na správnosti závěrů krajského soudu nemění nic tvrzení stěžovatele, že JUDr. K. jakožto vedoucí pracovník „pouze podepisoval“ rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. V rozsudku ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 As 43/2011 - 185, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[v]yloučení se může týkat každé osoby, která se bezprostředně podílí na výkonu

pravomoci správního orgánu (§ 14 odst. 1 správního řádu). Jedná se především o osoby, které jsou oprávněny provádět úkony podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo na základě pověření vedoucího správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Úkony těchto osob se zpravidla přímo týkají projednávání a rozhodování věci (např. provádění dokazování, příprava a vydání rozhodnutí apod.). Ze znění § 14 odst. 1 správního řádu ovšem vyplývá, že vyloučeny mohou být i jakékoliv další osoby, které se ve správním řízení bezprostředně podílejí na úkonech, které představují výkon pravomoci správního orgánu.“ Mezi takové osoby JUDr. K. v kontextu projednáváného případu bezpochyby patří. Tvrzení stěžovatele, že jakožto vedoucí pracovník pouze podepisoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je jednak nepodložené, neboť na základě podkladů není možné dojít k závěru, že by JUDr. K. skutečně neměl na obsah projednáváného rozhodnutí žádný vliv, i pokud by skutečně podepisoval všechna rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nadto se toto tvrzení vylučuje s obecně očekávatelnou pracovní náplní vedoucího pracovníka správního orgánu I. stupně. Na této pozici JUDr. K. nepochybně za obsah rozhodnutí odpovídal, a tím pádem na ně mohl mít zcela jistě vliv.

[21] Ze skutečnosti, že JUDr. K. podepsal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak nelze usuzovat na to, zda se podjatým cítil či nikoliv. Samotným podpisem rozhodnutí se nijak nevyjádřil ke svému vztahu k věci, resp. k žalobci. S ohledem na důvod, v němž žalobce spatřuje podjatost JUDr. K. (podání trestního oznámení na žalobce), by naopak jeho vyjádření mohlo tvořit významný podklad pro hodnocení jeho nestrannosti. Nutno dodat, že dle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu č. j. Nao 173/2020 - 119, je v případě podjatosti relevantní jak hledisko objektivní, tak hledisko subjektivní.

[22] Na základě uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu